

[Stats- og udenrigsministeren.]

alle sider til at arbejde henimod et stormagtsmøde til behandling af disse problemer, og viser det sig, at der er rimelige udsigter til et positivt resultat af sådanne forhandlinger, bør intet middel, der måtte være egnet til at bidrage til afspænding, lades uforsøgt. Navnlige udviklingen af de nye våben, et delt Tyskland og dermed et delt Europa er, synes jeg, problemer, der må føre stormagterne til forhandlingsbordet før eller siden. Vi ønsker, det må ske snarest; men et forhastet møde, der ender i intet — det synes jeg man må have lov at sige — er værre end intet. Vi må være så realistiske, at vi indser, at det er bedre at vente lidt, hvis det kan øge mulighederne for en forståelse mellem stormagterne, fremfor hovedkulds at kaste sig ud i forhandlinger uden på forhånd at have mindste sikkerhed for deres udfald. Forhandlinger er ikke et mål i sig selv. Fejlslagne forhandlinger kan bringe parterne længere fra hinanden end tidligere og dermed øge den allerede bestående spænding, og det er jo ikke det, man er interesseret i. Kommende forhandlinger må derfor nøje forberedes.

Der er dem, der har ment det nødvendigt at understrege, at forhandlinger, der har karakter af diktat, ikke vil blive godkendt af Sovjetunionen. Nej, naturligvis vil de ikke det, for i så fald ville det netop ikke være forhandlinger, og mig bekendt har vestmagterne da heller ikke på noget tidspunkt tænkt på at diktere Sovjetunionen noget under eventuelle forhandlinger. Det ville jo være meningsløst. Drøftelser af denne art må baseres på jævnbyrdighed og på gensidig hensyntagen til begge parters berettigede interesser. Såvidt jeg kan se, kunne man snarere tale om et tilløb til diktat til de vestlige lande, når det siges, at ratifikationen af Parisaftalerne vil gøre forhandlinger om en ordning af det tyske spørgsmål formålsløse.

Jeg gentager imidlertid, hvad jeg har sagt tidligere, at jeg tror ikke, man skal tage for tungt på sådanne udtalelser. De må ses på den aktuelle baggrund, og på denne baggrund virker de forståelige, selvom vi ikke kan godkende betragtningssmåden. Når Parisaftalerne er gennemført, må man tage hensyn til disse som til andre realiteters tilstedeværelse og anlægge sin vurde-

ring af de politiske muligheder derefter. Efterkrigsperioden viser flere eksempler på en sådan realistisk politik, der indretter sig efter kendsgerningerne og de politiske muligheder. Det gælder f. eks. udviklingen i Sovjetunionens forhold til Jugoslavien, til Triestspørgsmålet og til Japan. Der er et gammelt russisk ordsprog, der siger: „Tro ikke dine øren, men dine øjne“, og den sandhed, der ligger heri, skal også nok vise sig at få gyldighed i det foreliggende spørgsmål.

Men samtidig med at jeg føler mig overbevist om, at forhandlinger må komme, er jeg lige så sikker på, at Vestens lande må gå videre ad den vej, som udviklingen har anvist. Vi kan ikke, medens vi venter på, at Sovjetunionen skal vise forhandlingsvilje, undlade at træffe de beslutninger, som sætter os i stand til at varetage vor sikkerhed, eller som er en naturlig konsekvens af den politiske udvikling i efterkrigstiden. En af disse beslutninger er det, som i dag debatteres i denne sal. Når Parisaftalerne er trådt i kraft, er dette udtryk for, at Vestens enighed er sammensvejet, at vi har fast grund under fødderne og har fundet balancen, og der er først dermed tilvejebragt et tilfredsstillende udgangspunkt for en realistisk vurdering, også for Sovjetunionen, af de storpolitiske muligheder for jævnbyrdige forhandlinger.

Jeg har gerne villet gøre disse bemærkninger her i dag. Jeg håber, de har fået den saglighedens karakter, som jeg synes denne debat og dens tema nu engang indbyder til, og så vil jeg slutte med at sige, at det, som for mig at se er hovedspørgsmålet i det, vi her beskæftiger os med, er den politiske betydning af de aftaler, vi står overfor at skulle ratificere. Vesttyskland får sin suverænitet tilbage, Vesttyskland vil gennem en frit valgt forbundsdag og regering og med en demokratisk grundlov nu have de bedste forudsætninger for at indtræde i de frie nationers række — for at gentage, hvad jeg sagde i den tale, hvormed jeg fremsatte forslaget til beslutning her i tinget.

Det er et stort historisk skridt, vi står overfor at skulle tage. Det er et forsøg på at tilvejebringe et Europa uden fremtidige krige, det er et forsøg på at skabe en forståelsens atmosfære mellem de europæiske lande og på basis deraf videre udover til